

Partir

XLIX Jocs Florals Premis Literaris Vila de Paterna

Títol: "Partir"/Categoria: Premi Relat curt en valencià

“A partir d’un cert punt, ja no hi ha possibilitat de retorn.
Aquest és el punt que cal abastar.”

FRANZ KAFKA

Asseguda front al plafó principal de la terminal C-2, el parpelleig constant de la pantalla la confon.

Hi ha també l'aldarull dels peremptoris avisos des de megafonia sobre l'imminent eixida dels pròxims vols però ella no hi fa esment. El seu avió, com les seues mateixes pretensions vitals, és de baix cost. Aquest tipus de companyies no empren mai l'àudio de l'aeroport per avisar ningú, molt menys encara durant la matinada. A més, com que ja fa dues hores que no rep cap informació addicional, se suposa que el *finger* s'obrirà en pocs minuts, precisament quan Ryanair encenga el monitor del primer vol del dia a Londres. Poc dalt, poc baix, a les 6:55 hores.

La maleta l'ha facturada prou abans i a la valisa de mà, si no recorda mal, ha aconseguit entaforar una vintena de currículums, a més d'algunes peces de roba que s'oblidà d'incloure a l'equipatge principal. D'il·lusió, sospesa ara Joana, va, però, ben atapeïda. Si la companyia haguera de mesurar aquest tipus de càrregues subjectives, el preu s'encariria en excés, si és que ja no s'apuja prou amb les taxes imaginàries que la compra virtual dels bitllets genera. Al capdavant, volar a Anglaterra per menys de cinquanta euros és un privilegi que no podia menysprear, més que més perquè el seu compte bancari ja no donava per a més, sobretot després d'haver cursat un màster que en comptes d'encarrilar-la cap a l'èxit l'ha projectada fins a aquest exili espontani.

Un grup d'anglesos s'apropa cap al corredor indicat en comprovar com s'engega la pantalla. Dues hostesses hi compareixen somnolents, no massa afables. Mentre se sumen a la filera altres passatgers, elles s'estoven els cabells, s'endrecen l'uniforme i es disposen a revisar-los la targeta d'embarcament. Joana les guaita i especula sobre el sou de les auxiliars de vol. Quant cobraran? Realment pagarà la pena un treball com aquest? Després de romiar-s'ho, s'adona de la freqüent paranoia d'escodrinyar sempre en els perfils professionals que desconeix. Del gremi de les hostesses, per exemple, no en sap res. Probablement cobraran prou més que ella. Comptat i debatut, no és massa difícil, sobretot considerant que del seu darrer contracte encara li deuen quatre

mensualitats. Ella ho assumí sempre amb un cert optimisme tot i que, al cap d'un temps, treballar sense cobrar és una contradicció d'aquelles que, més enllà de sucar-te fins a l'últim cèntim de la butxaca, t'agullonen bona part de l'esperit. Ja li estranyava a ella que una empresa tan modesta requerira els serveis d'una biòloga. Al remat, la seua formació i validesa com a ambientòloga sempre els va vindre gran, tant a ella com a les empreses que la llogaven. L'excusa de minvar el sou o fins i tot retardar-lo sols era un subterfugi més per transmetre-li l'atàvica feblesa del sector. Amarada de tanta penúria, potser no hi havia més remei que empassar-s'ho tot encara que la pèrdua de la dignitat també respon a uns mínims de trellat: fugisseres guspires d'autoestima que finalment l'han abocada a la fugida.

En un altre colp d'ull, la cua cap a la passera de Ryanair guanya més adeptes. Com que no vol quedar-se ressagada, Joana agafa la maleta de rodets –té les mides reglamentàries: no van a traure-li ni un euro de més amb cap penalització per equipatge inadequat- i s'hi apropa. Des del finestral contigu contempla amb curiositat l'avió, ja escalfant motors mentre els operaris el farceixen amb els embalums que van arribant-hi en ataquinats carrets. Al cap i a la fi, feia tant de temps que no empenia un viatge que la incursió de hui l'està experimentant amb una certa ingenuïtat, com de viatge primerenc de fi de curs. D'experiència, ben al contrari, li'n sobra per tots els costats. Sols cal mirar les dades d'un currículum que sempre sintetitza per por a enlluernar la mediocritat aliena. Amagar la titularitat d'un doctorat podria ser interpretat com un error sagnant en qualsevol altre indret, però prou més descoratjador és el traçat d'una vida laboral on mai no s'ha gaudit d'una nòmina mileurista, tot interpretant aquesta fita com un objectiu ja prou limitat en si mateix. Si hi afegeix els impagaments, els treballs extra, els successius comiats i tota la retafila de desencisos, li caldria un cabàs de Prozac per digerir el cúmulo de derrotes. Tant se val ja: el trajecte que ara enceta és una manera del tot vàlida per allunyar-se d'un món que ja no li pertany. En certa mesura, les circumstàncies li suggereixen que el seu país, la mateixa ciutat que la va veure nàixer, ja és sols un

record; una imatge que s'enyora, que es perd en la llunyania, esmorteïda, com un encenall. Si més no, el destí i les perspectives de futur, entortolligats l'un amb les altres, s'enfugeixen inexorablement cap a altres geografies fins fa ben poc tèrboles, desconegudes.

Les hostesses esgarren amb desídia les successives targetes que els passatgers van lliurant-los i, ja siga per gossera o com a desafiament a la companyia, moltes vegades es boten el protocol de mesurar les maletes de mà. Joana les observa desganada mentre avança a lentes empentes i a suaus rodolons, sobretot de la seua amanosa *trolley*. Què haurà oblidat a casa? De segur que les píndoles per dormir o la funda de les ulleres. És el que passa quan reuneixes les pertinences a corre-cuita, que sempre perds alguna cosa a última hora. Així mateix, calia aprofitar el preu d'aquest vol. No hi quedava cap altra opció tot i que ara es penedeix de no haver preparat el viatge amb un poc més d'antelació. Si ho pensa bé, tampoc no sap exactament amb què s'hi trobarà. A Londres no ha anat mai. Del Regne Unit sols coneixia Liverpool, on hi volà pels designis de l'Erasmus i per la passió pels Beatles: pulsions juvenívoles, gairebé inconsistents, que poc o res tenen a veure amb les motivacions actuals: una nova vida, un nou camí; i entremig, el Tàmesis.

Quan l'auxiliar li trenca el bitllet i l'adreça cap a la passarel·la d'accés a la nau, Joana engul saliva i constata que ja no hi ha volta arrere. Durant els anys a la universitat, quan acabava algun d'aquells eters exàmens on se li exhaurien tant els folis com la paciència, sempre hi dubtava davant de les mateixes enrevessades qüestions. I no solament durant minuts, sinó al llarg de tedioses hores que ara, tot d'una, cobren un agredolç sentit. La indecisió, potser també la fe en allò que creia ferm i que en realitat no ho és, l'ha desviada sempre de les senderes adients. Tal vegada, cavil·la novament en mirar de reüll el bitllet cap a London-Heathrow, ja era hora de canviar de rumb. Engrescada, no té gaire contactes encara a la capital anglesa, però el fet de partir de zero li sembla un incentiu tan

saludable com humil sobretot tenint en compte que al seu país d'origen ja feia molt de temps que havia tocat fons.

Abans d'accedir a l'avió, mentre tentineja subtilment sobre el sòl metàl·lic del *finger* tot arrossegant l'enrenou de la sofrida *trolley*, fa una última i capritxosa ullada entre els vidres. Allà lluny, cargolat en una fumarada que barreja pol·lució i boira, el trenc d'alba recrea un besllum naixent en l'horitzó. En ataïllar el contorn del sol, ja despuntant en la distància, Joana s'acomiada d'un seguit de records que encara pul·lulen per la seua memòria, a mig recompondre. Hi ha anhels i disgustos. Decepcions, també. Hi ha el recel a encetar aventures, com també la por al fracàs i a la pèrdua. Però hi ha, sobretot, un somni perenne. Un desig que sempre l'ha acompanyada tant en les nits d'insomni com en els moments més proclius a la deserció. La paraula la pronunciava en els instants de desori i ara, miraculosament, la justifiquen les seues passes.

Partir, se n'enorgulleix. Partir.